

מידת החשפניות

יושבראש הכנסת, קדיש לוי, ניצב בי פני בעיה חמורה. היא אוספת אחרי ניתוח בבית-החולים הוסה בירושלים ומצבו הי בריאותי לא איפשר לו לצום. אולם לזו, חבר קבוצת דגניה, שבמשך 55 השנים שי חלפו מאז היה לבר-מצוה לא החסיר אפילו צום כיסורים אחז, ביקש מרופאיו רשות מיוחדת לצום. אחרי התייעצות רפואית, הותר ללזו לצום רק במשך יום השבת.

גולדה יוסף, רעייתו של שר-המשפטים, התמרמרה על הודיעות כאילו בילתה את ח פשת הקיץ שלה בחוף המיליונרים הי יחוני. טענה הגברת יוסף: לא היינו בחוף המיליונרים — אלא בבית-מלון של בונגלוס שנפתח לפני ארבעה חדשים. המחיר שם היה רק 9 דולר לאיש ושהינו בסך-הכל ארבעה ימים במקום, בו מתארחים קייטנים כתם ובכללם סטונגטים. דהקא בעונת החגים נותרו קופות אוצר המדינה ללא שומרים. כמעט כל אנשי צמרת משרד האוצר, החל בשר **פנחס ספיר**; המנהל הכללי הדי **יעקב ארנן**; ורוב ראשי האגפים, יצאו לחו"ל, כשעמם נזכר גם נגיד בנק ישראל, **דוד הורוביץ**.

המנהל הכללי של משרד המסחר והתעשייה, **מנצח צור**, הסביר את ההמלצות של ועדת האשראי באמרו: "כל אדם שיתפתח בוועדן-לילה חדש, ישלם הפקדה לבנק ישראל על כל סטימטר של אי-הלבוש של השתקפות". כאשר נשאל צור מי ימונה למדוד את הסטימטרים של החשפניות, השיב: "אני בטוח כי גם אם נציע דרגה נמוכה לבעל תפקיד זה — לא יחסרו מועמדים". סיפר **ארנן רודו** הדיבור של הנה-מונד הפאריסאי לפני במרחב, כי בביקורו באחת מעיירות הצירים גילה כרוה גדולה בזו הלשון: "זקוף את ראשך יא אחי, כי ימי ההשפלה חלפו ואיננו" העיר על כך מצרי צעיר: "ביום בו נתלתה הסיסמה עליידי השלטונות, הת מלאו בתי-הכלא בעיירה בחשודים שנאשמו בראש מרדן".

לשבת תחת הוינטלאטור

יעקב בורו, שחקן התיאטרון החיפאי חזר ארצה, אחרי שהופיע עם תיאטרונו בונציה, כשעיניו אדומות ממאמץ וכחולות מרוב תרופות. זה משום שלא ישנה שבווע ימים! הסביר. כמו רוב שחקני התיאטרון החיפאי שהופיעו בהצגת מנגל הגיר הי קאוקאזי בפסטיבל שנערך בונציה, לא ביזבו בורו אף דקה על שינה, ניצל כל רגע משהגותו לביקורים וטיולים אחרי ההצגות. השחקנים החיפאים הרגישו עצמם שלא בנח כשנאלצו ללכת לכל הסקסים וההור כעות בחליפות ועניבות. כאשר נוכחו בהצגת הפאר של האופרה ירושלמי, שהוצגה ב מסיגרת הפסטיבל עליידי **ז'אן וילאר**, הורידו כולם כתאיהם בהחבא את המקטור רנים והעניבות, מיהרו ללבוש אתם עם רדת המסך. בורו וחיים **טופלי**, היו שני הנפגעים העקריים מהעובדה שהמחזה הוצג בעברית בפני קהל זה. היות והמטכס סים שלהם הם הומוריסטיים בעיקרם, וי השניים היו רגילים לתגובות של צח ק אחרי כל משפט, הם סבלו סבל גורא כשהקהל לא הגיב. אמר טופלי: "גוד שתי הצגות כאלה ואני מקבל אולקוס". רק בערב הי הופעה השני נשמעו כמה צחקקים בפנינו לבוא לפני הלהקה, כדי להופיע בהצגה המחודשת של הקומדיה מרשה וינטלאטור. גילה בורו איך נולד שמו של המחזה: בי 1954 הזמין צה"ל **מיעקב פז** מערכון נגד הנובנו שהיה נהוג בצבא. פז הסתובב במחנות צה"ל, גילה קצין שהקדיש את חייו למלחמה בכובו. הוא היה הולך לשקיים וגוער בחיילים: "חבל שתחת כל וינטלאטור ישב חייל אחד, מדוע שלא ישבו חמישה חיילים תחת כל וינטלאטור" מכאן נולד שמה של הקומדיה. החתונה הי מפוראת בי חר של השנה נערכה בין **רני פירסוזה**, בתו של אחד ממנהלי בנק דיס הונט ובעל מפעל טקסטיל, לבין **עידית ליריא**, אחיו של הקאריקטוריסט **רענן ליריא**. לחתונה, שנערכה במלון רמת אביב, הגיעו אורחים מכל רחבי העולם, אפילו מגיאמייה. היה זד כנס של כל הרקאנטים, השלישים, הטוקאטלים, המיזאילים והריבלינים שבמדינה. לרגל החתונה הותקן מסלול מיוחד באורך 80 מטר מפתח המלון עד לבריכה, שכוסה כולו בכד ירוק בצבע (המשך בעמוד הבא)

הקליפטומניה

בחייהן תחושה מינית, וגבררים ריקדו ו קיפצו באולם כתישים צעירים. ביום הראשון להופעתו נאלצו תריסר שוטרים להאבק בחרוף נפש כאלפי בני טיפש-עשרה, שהקיפו את הבניין מכל עב ריו. הם טיפסו על העצים והמכונות שי כסביבה, המתונו שעות ארוכות עד תום ההופעה, רק כדי לראות את קליף חי וי נושם. למחרת, כשאות מחזה חזר ונישנה, גייסה המשטרה כמה עשרות שוטרים, שי באו בניידות ובמכונית-אסירים כדי להשת לט על ההפגנה הגדולה והסוערת ביותר שנערכה במדינה מאז ימי ואדי-סאליב. אפילו הנוער האינטלקטואלי, בדמותם של שני תריסרי כתבי מעריב לנוער, שזכו לי ערוך מסיבת-עונאים לאלילם, שכחו את תפקידם, שלפו מתוך חיקי הכתיבה שלהם תמונות-ענק וצבאו על האורח לזכות בי חתימתו, עד שכל מה שנשארה מאותה מסי בה היתה שאלה בודדת אחת: "כן כמה אתה?".

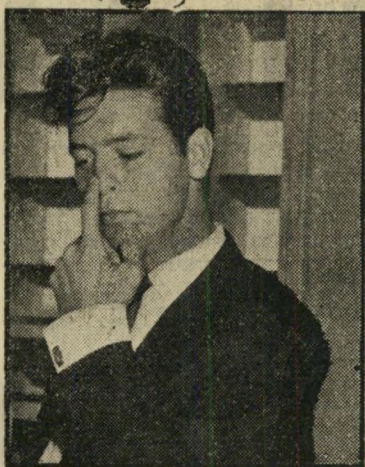
אחד מהחברה

קליפטומניה, שאחזה כרוח תזוית בי נוער הישראלי היה איש צעיר ויפה-תואר.

בני אמר שלנוער הישראלי אין אידי מין את הנוער באמרו שהוא לא יחתר על שום דבר היכול לפגוע בנוחיותו האישית? מי זרה בו את תארי האדישות וחוסר רצון-ההקרבה?

אין שקר גם מזה. צריך רק לדעת לעורר את הנוער. קליף ריצ'ארד, נער בוקש-שער וצהור-שיניים, בן 23, הצליח לעשות זאת השבוע כפי ששום קריאה-לדגל או נאום של עסקן הסתדרותי טוב לא היו עושים זאת. הוא לא היה צריך לעשות הרבה כדי שאלפי בני הנוער הישראלי מגיל 12 וי מעלה, מכל קצות הארץ, יתגייסו למיבצע הרה-הסכנות ודורש הסבילות — להציץ בו ולו גם במבט חטוף אחד.

הם באו כאלפיהם להקביל את פניו בנמל- התעופה לוד. הם ויתרו על הכנת-שעורים ועל הליכה לקולנוע. המתונו לו שש שעות תמימות בצפיפות וברוחק. הם שאגו את קריאות-הקרב מקפיאותיהם ביותר שנשמעו אי-פעם, כשרק ירד מכבש המטוס. הם קפצו מגובה של שלושה מטרים מירפסת התצ פית של נמל-התעופה, הסתכנו בריצה תחת מוועי מטוסים פועלים, בנו לשוטרים חמרי שים באלות, זילזלו במכוניות שעמדו ל דורסם, רק כדי להגשים את האידיאל הי

"ההדרדרורדון"

"בובה חיה"

"שפתיים בנות מזל"

"אני אומרים: כן!"

פני הדור - קהל המורכב ברובו מבני הטיפש-עשרה הישראליים יצא מכליו באולם קולנוע תלאביב, מחאכפיים, צרח והשתולל באקסטזה חסרת תקדים למראה האליל הצעיר, המקפץ ומזמר על הבמה להיטים ופזמונים מפורסמים.

המתפלחים - אלפים צבאו על אולם קולנוע תלאביב, בעת הופעתו של הזמר, חיפשו כל סדק ופחח דרכו יוכלו להאזין לאלילם.